

Temirkhan Medetbek (translated by Gaukhar Khalyk with
Helen Moore)

Ecological disaster

We're not green, but ashen gray.
Our hopes for tomorrow fade away.
We live with vast dangers,
caught between the perils
of past and future.
Rain falls bitter, sharp as bile,
making even stones afraid.
Explosions shake the earth.
How should I live, ignoring such plight?
My heart is burdened, heavy with fright.
Like a poisoned arrow, the sun's crimson glow
pierces the horizon, ominously low.
*When horror lurks beneath my land,
how should I stand that?*
The breeze, once pure and light,
now exhales a dragon's blight.
Thunderous blasts tear the air,
and everywhere, explosions spread despair,
Shrapnel lodges deep within,
scarring features of tomorrow's kin.
And look! Look at what remains!
Withered summer grasses, empty plains.
Babies born with missing hands,
limbs lost to this poisoned land.
What nightmares haunt this endless sky!
Sorrow fills my tearful eyes.
An infant suffocates in the womb.
From city streets to rural dust,
a terrible weight oppresses us.
Born with white hair,
children lose their grace,

ECOPOETIKON

www.ecopoetikon.org

age etched into their faces.

Экологиялық апат

Жасыл емес, күлгінбіз!

Ертеңді ойлап зарықты үн.

Арасында жүрміз біз

қатер менен қауіптің.

Өттей жаңбыр сіркірер

зәресін ап тастың да.

Жарылыстар сілкінер

қара жердің астында!

Қалай жүрем елемей,

жан-жүрегім қапалы!..

Уға малған жебедей

күннің қызыл шапағы!

Сұмдық жатса жерімде

қалай қалам көрінбей.

Аңқып соққан желің де

аждаһаның деміндей.

Жарылғанда гүрс етіп

жарылыстар өлкемде –

қадалады кірш етіп

жарықшағы Ертеңге.

Содан, содан, қара, бар! –

кеуіп жаздың құрағы,

аяқ, қолсыз балалар

мүгедек боп туады.

Не бір сұмдық елестеп

жүрем мұңға батып-ақ!

...Тұншығады нәресте

ECOPoETIKON

www.ecopoetikon.org

кұрсағында жатып-ақ.
Сұмдық сезіп қаладан,
сұмдық сезіп даладан
бал жүзінен әр тайып,
туып жатыр балалар
шашы аппақ боп қартайып!